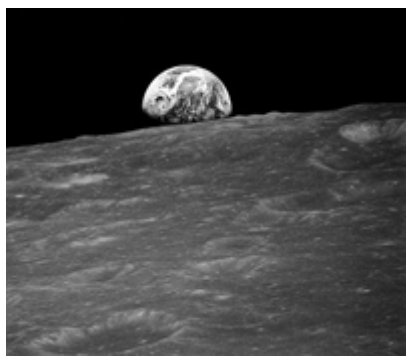

ΤΟ ΕΠΕΡΧΟΜΕΝΟ ΦΙΑΣΚΟ ΤΗΣ ΔΙΕΘΝΟΥΣ ΚΟΙΝΟΤΗΤΑΣ ΓΙΑ ΤΟ ΠΕΡΙΒΑΛΛΟΝ

Την άνοιξη και το καλοκαίρι του 2009 οι διαμάχες μεταξύ των μεγαλύτερων ρυπαντών του κόσμου καθώς και μεταξύ ανεπτυγμένων και αναπτυσσόμενων κρατών προεξοφλούσαν την αποτυχία της Διάσκεψης της Κοπεγχάγης στο τέλος του έτους.

Τώρα με την παγκόσμια οικονομική κρίση να έχει όλο και βαθύτερες επιπτώσεις, το «άσχημο προηγούμενο» της Κοπεγχάγης καθώς και το χαοτικό αδιέξοδο που παρουσιάζουν οι θέσεις των περισσότερων κρατών, η Διάσκεψη του Κανκούν στο Μεξικό στο τέλος του 2010 μοιάζει ήδη με άλλο ένα επερχόμενο φιάσκο.

«Έχουμε ακόμα πολύ δρόμο να διανύσουμε προκειμένου να φτάσουμε σε μία δεσμευτική συμφωνία» δήλωσε ο κορυφαίος διαπραγματευτής της Κίνας για το κλίμα, Ξιε Ζενζούα, ο οποίος εξέφρασε μέσα σε ελάχιστες λέξεις το αγεφύρωτο χάσμα που εξακολουθεί να επικρατεί τόσο μεταξύ των ανεπτυγμένων και των αναπτυσσόμενων κρατών, όσο και μεταξύ των δύο μεγαλύτερων ρυπαντών, ΗΠΑ και Κίνας.

Με τις αναληφθείσες από το Πρωτόκολλο του Κιότο δεσμεύσεις να λήγουν στο τέλος του 2012 η τραυματική εμπειρία της αποτυχίας της Κοπεγχάγης συνεχίζει να ρίχνει τη σκιά της στις διαπραγματεύσεις για το περιβάλλον που θα έχουν τελικό στόχο τη μεξικανική πόλη του Κανκούν τον Δεκέμβριο του 2010. Εκεί 194 –μέχρι τώρα– κράτη θα προσπαθήσουν το αυτονόητο που μέχρι τώρα μοιάζει αδιανόητο: την επίτευξη μιας νομικά δεσμευτικής συμφωνίας που θα θέτει συγκεκριμένα όρια και περιορισμούς.

Η παραίτηση του Ίβο Ντε Μπερ και η στάση μεγάλων ΜΜΕ

παγκοσμίως στο πρόσφατο σκάνδαλο για τα στοιχεία για την κλιματική αλλαγή, έχει δώσει το ακριβές στίγμα της κατάστασης που αν δεν αλλάξει κάτι δραματικά «στοιχειώνει» ήδη τη Διάσκεψη του Κανκούν.

Ένα από τα σημαντικότερα –αν όχι το σημαντικότερο– πρόβλημα είναι οι «κοινές αλλά διαφοροποιούμενες ευθύνες» των κρατών για το πρόβλημα της κλιματικής αλλαγής. Τα ανεπτυγμένα έθνη ζητούν άμεσες και σαφείς δεσμεύσεις από τις αναπτυσσόμενες χώρες, οι οποίες με τη σειρά τους απαιτούν από τους ανεπτυγμένους να αναλάβουν τις ιστορικές ευθύνες που τους αναλογούν και οι οποίες θα τις οδηγήσουν στις κατάλληλες οικονομικές και περιβαλλοντικές δεσμεύσεις.

Επί της ουσίας βέβαια ούτε οι αναπτυσσόμενες χώρες θέλουν να χάσουν τα «προνόμια» μιας οικονομικής ανάπτυξης η οποία δεν υπολογίζει το περιβάλλον, ούτε και οι ανεπτυγμένες να δώσουν σαφή περιεχόμενο στις περιλάλητες και επαναλαμβανόμενα κουραστικές αλλά επί της ουσίας ανεφάρμοστες «πράσινες πολιτικές» τους... Κανείς δεν θέλει εν μέσω οικονομικών δυσχερειών να θέσει περιβαλλοντικούς φραγμούς οι οποίοι θα έχουν κόστος τόσο πολιτικό, όσο και οικονομικό. Το μεγάλο παιχνίδι είναι η οικονομία, το περιβάλλον μπορεί να περιμένει...

Έτσι, έναν ακριβώς χρόνο μετά, οι διαφωνίες παραμένουν σχεδόν ίδιες, τα αδιέξοδα πολλά και εν μέσω μιας οικονομικής κρίσης που σαρώνει τα πάντα στο διάβα της, το μόνο που φαίνεται να αλλάζει είναι ο τόπος διεξαγωγής της επερχόμενης Διάσκεψης για το περιβάλλον και όχι το ανεπιτυχές αποτέλεσμά της: το 2009 ήταν η Κοπεγχάγη, το 2010 θα είναι το Κανκούν.

Για να αποφευχθεί ένα τέτοιο ενδεχόμενο θα χρειαστούν γενναίες αποφάσεις από αρκετές πλευρές. Μέχρι τώρα καμία από αυτές δεν φαίνεται διατεθειμένη να τις κάνει...

11 Μαΐου 2010

Άρης Καπαράκης
Συνεργάτης της ΜΚΟ Σόλων

aris@solon.org.gr